

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący SSA Leszek Kulik (spr.)

Sędziowie SSA Sławomir Wołosik

SSA Jerzy Szczurewski

Protokolant Elżbieta Niewińska

przy udziale prokuratora Andrzeja Bury

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2021 r.

sprawy :

1. **M. C. s. B.** oskarżonego o czyny z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

2. **W. R. (1) s. C.** oskarżonego o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

3. **W. G. (1) s. J.** oskarżonego o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 30 kwietnia 2021 r., sygn. akt III K 11/20

I. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.

II. Kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 152/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1 CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 30 kwietnia 2021 r. sygn. akt II K 11/20

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia**0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

1STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	. I. Błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść; II. Obrazy przepisów postępowania, a mianowicie art. 442 § 3 k.p.k., która miała wpływ na treść orzeczenia	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Apelacja prokuratora jako bezzasadna nie zasługiwała na uwzględnienie</p> <p>Podniesienie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, obligowało sąd odwoławczy do kontroli czy dokonana ocena materiału dowodowego nie wykazuje błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodów, pominięcia pewnych dowodów) lub logicznej (błędów rozumowania i wnioskowania, albo czy nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy). Tego rodzaju uchybień Sąd Apelacyjny nie dostrzegł.</p> <p>Brak jest w szczególności postaw do przyjęcia, że Sąd I</p>		

instancji dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjmując, że oskarżeni swoim zachowaniem nie wyczerpali znamion zarzucanych im w akcie oskarżenia czynów z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. Zasadnie uznał, że w tym przypadku nie zostało wypełnione znamię „wprowadzenia w błąd innej osoby”, co jest warunkiem koniecznym dla przyjęcia bytu tego przestępstwa.

Użyte w przepisie art. 286 § 1 k.k. określenie "inna osoba" odnosi się tylko do osoby fizycznej, mającej uprawnienie do rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem, nie zaś także do tworu organizacyjnego niemającego możliwości podejmowania jakichkolwiek działań bez umocowanych do tego osób fizycznych (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 18.12.2012 r., II AKa 190/12 LEX nr 1307445). W uzasadnieniu tego orzeczenia Sąd Apelacyjny zasadnie wskazał, że w przypadku oszustwa na szkodę osoby prawnej, istotne dla bytu przestępstwa będzie „zbadanie świadomości osób fizycznych wchodzących w skład organu tej osoby prawnej”. W błąd nie można przecież wprowadzić samej osoby prawnej, a jedynie „osoby uprawnione do działania w jej imieniu”.

Oczywistym jest zatem fakt, że warunkiem koniecznym dla bytu tego przestępstwa jest wprowadzenie w błąd osób podejmujących w spółce decyzje prowadzące do rozporządzenia jej mieniem, a więc w tym przypadku osoby fizycznej, która jako upoważniona do podejmowania decyzji majątkowych dokonała niekorzystnego rozporządzenia mieniem (Postanowienie Sądu

Najwyższego z dnia 22.09.2016 r., IV KK 295/16, LEX nr 2123263).

Takie umocowanie w spółce (...) S. A. z siedzibą w B. posiadał Prezesa zarządu tejże spółki. Funkcję tę w okresie objętym zarzutami pełnił M. C., który w świetle przyjętego statutu spółki (...) S. A. był również uprawniony jednoosobowo do składania oświadczeń woli w imieniu spółki i składania podpisów (k. 10-11, 2162). On również posiadał w spółce pozycję dominującą jako główny i większościowy akcjonariusz spółki i podejmował w jej imieniu decyzje majątkowe. Statut określał bowiem, że to do zarządu należało prowadzenie wszelkich spraw związanych z prowadzeniem spółki nie zastrzeżonych do kompetencji innych organów, a więc również spraw majątkowych spółki. On również jednoosobowo zlecał wykonanie usług będących przedmiotem postępowania, podpisywał umowy na ich wykonanie w imieniu spółki i zatwierdzał pod względem merytorycznym faktury dotyczące tychże usług (k. 206, 207, 210, 223).

Takiego umocowania nie posiadały natomiast Główna Księgowa K. K. jak i Dyrektor Finansowy M. M., które jak słusznie ustalił Sąd I instancji, nie były uprawnione do podejmowania tego rodzaju decyzji majątkowych i nie były uprawnione do dokonywania merytorycznej oceny zasadności wydatków wynikających z przedłożonych przez M. C. faktur i rachunków. Obie nie twierdziły też, że zostały wprowadzone w błąd i nie czuły się wprowadzone w błąd. Jak wynika z ich zeznań, obie jedynie akceptowały faktury pod względem formalnym. Ich kontrola w tym zakresie ograniczona była

jedynie do sprawdzenia faktury pod względem rachunkowym, numerów NIP, REGON i ewentualnie pod względem prawidłowości wyliczenia podatku od wskazanych w fakturach kwot. Natomiast pod względem merytorycznym faktury były akceptowane przez zarząd spółki, co wynika jednoznacznie z zeznań Głównej Księgowej – K. K. (k. 2200). Ustalenia te wspierają wyniki kontroli skarbowej w których również wskazuje się, że to M. C., sprawdzał faktury pod względem merytorycznym, a tym samym akceptował i potwierdzał zasadność poniesionych przez spółkę wydatków z tego tytułu (k. 119).

W konsekwencji nie można uznać, że akceptacja faktur i rachunku pod względem formalnym stanowiła rozporządzenie majątkiem spółki. K. K. i M. M. nie wchodziły bowiem w skład organu spółki zarządzającego jej majątkiem i nie miały umocowania do działania w jej imieniu. A jak wcześniej już zaznaczono, w przypadku oszustwa na szkodę osoby prawnej, istotne dla bytu przestępstwa jest wprowadzenie w błąd osób fizycznych wchodzących w skład organu tej osoby prawnej i uprawnionych do działania w jej imieniu”.

Uwzględniając powyższe okoliczności jako całkowicie bezpodstawny należy uznać podniesiony w apelacji zarzut jakoby to pracownicy spółki (...) S. A. zostali wprowadzeni w błąd i rozporządzili jej mieniem w rozumieniu art. 286 § 1 k.k. Główna Księgowa K. K. jak i Dyrektor Finansowy M. M. nie mogą być również uznane za pokrzywdzone działaniami oskarżonych, albowiem

pokrzywdzonym w tym przypadku jest osoba prawna - spółka (...) S. A.

Z. w sprawie materiał dowodowy, w tym przede zabezpieczona dokumentacja dotycząca transakcji objętych zarzutem w postaci zawartych umów i wystawionych faktur (k. 108, 172, 174, 176, 207 -211, 415), nie pozostawia wątpliwości co do tego, że osobą, która podjęła decyzję o zawarciu umów i dokonała merytorycznej oceny wystawionych w zarzucie faktur, a tym samym zasadności wydatków poniesionych przez spółkę z tego tytułu, był Prezes zarządu F. tj. M. C.. Wątpliwości nie budzi też fakt, że czynności, których dotyczyły zawarte w imieniu spółki (...) S. A. umowy o wykonanie usług niematerialnych nie zostały wykonane, na co wskazują w szczególności wyniki kontroli dokonanej przez (...) w B. potwierdzone zeznaniami inspektora kontroli H. D. (k. 25-196). Do kwestii tej Sąd Apelacyjny w Białymstoku odniósł się już wcześniej w uzasadnieniu wyroku z dnia 22.10.2019 r., sygn. akt II AKa 69/19 i przedstawione tam stanowisko w tym zakresie w pełni podtrzymuje.

Powyższe ustalenia wskazują zatem na tożsamość osoby, która w świetle aktu oskarżenia, miała wprowadzić w błąd z osobą, która została wprowadzona w błąd i dokonała niekorzystnego rozporządzenia mieniem spółki, co jest nie do przyjęcia w świetle ustawowych znamion oszustwa. Polega no bowiem na wprowadzeniu w błąd i doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem „innej osoby”.

Wskazują jednocześnie, że przyjęta w akcie oskarżenia kwalifikacja prawna czynów zarzucanych oskarżonym z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. nie może się ostać. Sąd Okręgowy zasadnie też przyjął, że zachowanie M. C. (a poprzez dyspozycję art. 21 § 2 k.k. również zachowanie W. R. i W. G.) winno być zakwalifikowane jako wyczerpujące znamiona przestępstwa określonego w art. 296 § 1, 2 i 3 k.k. Na oskarżonym M. C. pełniącym w tym okresie funkcję Prezesa Zarządu spółki ciążyła powinność określonego zachowania na rzecz pokrzywdzonej, jednak poprzez nadużycie swoich uprawnień doprowadził do powstania szkody w mieniu spółki. Jednocześnie pomiędzy nadużyciem uprawnień, a wyrządzoną spółce szkodą zachodzi związek przyczynowo – skutkowy. Określenie "nadużycie uprawnień" jest szersze niż przekroczenie uprawnień i obejmuje zarówno działania wykraczające poza zakres udzielonych uprawnień, jak i działania formalnie mieszczące się w tym zakresie, ale wyraźnie sprzeczne z interesem mocodawcy lub obowiązkami "dobrego gospodarza" (tj. dbania o interesy mocodawcy przy prowadzeniu na jego rzecz działalności gospodarczej, aby przyniosła ona zysk, a nie powodowała strat).

Kwestią zasadniczą wymagającą rozstrzygnięcia w ramach kontroli odwoławczej zaskarżonego wyroku było zatem ustalenie czy Sąd I instancji był uprawniony do takiej zmiany opisu czynów zarzucanych oskarżonym czynów i ich przyjętej w akcie oskarżenia kwalifikacji prawnej. Czy takiej zmianie nie sprzeciwia się wyrażony w art. 443

k.p.k. zakazu reformationis in peius.
Na tak postawione pytanie należy udzielić odpowiedzi twierdzącej.

Przepis art. 443 k.p.k. stanowi przecieź, że w razie przekazania sprawy do ponownego rozpoznania wolno w dalszym postępowaniu wydać orzeczenie surowsze niż uchylone tylko wtedy, gdy orzeczenie to było zaskarżone na niekorzyść oskarżonego. Zakres możliwego orzekania na niekorzyść oskarżonego w postępowaniu ponownym jest wyznaczony także przez ograniczenia wynikające z art. 434 § 1 k.p.k. Oznacza to, że orzekanie na niekorzyść oskarżonego w postępowaniu ponownym jest dopuszczalne tylko w ramach zaskarżenia pierwszego, uchylonego wyroku, środkiem odwoławczym wniesionym na jego niekorzyść, a w wypadku sporządzenia i wniesienia środka odwoławczego przez oskarżyciela publicznego lub pełnomocnika, także w granicach wyznaczonych stawianymi zarzutami w takim środku odwoławczym (art. 427 § 2 i 434 § 1 k.p.k.), chyba że ustawa stanowi inaczej (art. 434 § 1 i art. 439 § 1, art. 440 k.p.k.)”. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2010 r. II KK 255/09).

Przy czym nie powinno budzić żadnych wątpliwości, że zwrot „dalsze postępowanie” w rozumieniu art. 443 kpk odnosi się zarówno do pierwszego, jak i kolejnego oraz następnych ponownych rozpoznań sprawy. W świetle dyspozycji art. 434 § 1 k.p.k. i art. 443 k.p.k. jako wręcz niedopuszczalne trzeba traktować uzupełnianie opisu czynu zarzucanego oskarżonemu przez wprowadzenie do niego jakichkolwiek znamion

przestępstwa wymaganych przez prawo karne materialne, których ten opis nie zawierał przed zaskarżeniem orzeczenia na korzyść oskarżonego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15.11.2005 r., IV KK 238/05).

W uzasadnieniu powyższego orzeczenia Sąd Najwyższy wskazał jednoznacznie, że w przypadku, gdy wyrok został uchylony wyłącznie na skutek apelacji wniesionej na korzyść oskarżonego, to żadne następne rozstrzygnięcie nie może pogorszyć sytuacji procesowej oskarżonego. Podkreślił, że w sposób jednoznaczny gwarancyjną funkcję zarówno bezpośredniego, jak i pośredniego zakazu reformationis in peius rozciąga się także na sferę ustaleń faktycznych, zwłaszcza tych, które należą do znamion przestępstwa.

W podsumowaniu swoich rozważań stwierdził, że "w wypadku, gdy wyrok nie został zaskarżony na niekorzyść oskarżonego w części dotyczącej winy, to sąd odwoławczy, na skutek związania zakazem reformationis in peius, nie może ani dokonywać nowych ustaleń faktycznych (w tym także poprzez "dookreślenie" opisu czynu), ani uchylać wyroku i w tym celu przekazywać sprawę do ponownego rozpoznania".

Nie narusza zakazu określonego w art. 434 § 1 k.p.k. jedynie zmiana zaskarżonego wyroku polegająca na przyjęciu w opisie czynu, że fakty uznane za udowodnione wypełniają inne, niż wskazane w tym wyroku, alternatywne znamiona przestępstwa tego samego typu. (Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25.02.2016 r., sygn. Akt V KK 418/15). Niedopuszczalna

jest natomiast zmiana opisu czynu polegająca na przyjęciu, że fakty uznane za udowodnione wypełniają znamiona przestępstwa innego typu.

Przenosząc powyższe ustalenia na grunt niniejszej sprawy należy zatem wskazać, że pierwszym wydanym w sprawie wyrokiem Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim z dnia 3.10.2006 r., sygn. akt II K 15/03, oskarżeni W. R. (1), M. C. i W. G. (1) zostali skazani za zarzucane im czyny po częściowej modyfikacji ich opisu bez zmiany przyjętej w akcie oskarżenia ich kwalifikacji prawnej (k. 1243 – 1256). Wyrok ten został w odniesieniu do w/w oskarżonych zaskarżony na ich korzyść w całości przez ich obrońców, którzy wnosili o uniewinnienie oskarżonych od popełnienia zarzuconych i przypisanych im czynów (k.1350, 1408, 1415).

Powyższy wyrok na niekorzyść oskarżonych zaskarżył wprawdzie również prokurator, jednak jego apelacja dotyczyła jedynie oskarżonych M. C. i W. R. (1). W apelacji prokurator zarzucił jedynie nie orzeczenie środka karnego z art. 46 § 1 k.k. wobec w/w oskarżonych, co więcej, zarzut ten nie dotyczył czynów będących przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie (k. 1400).

W konsekwencji należy przyjąć, że w zakresie czynów objętych ponownym rozpoznaniem, apelacja oskarżyciela na niekorzyść oskarżonych nie została wniesiona, a tym samym, wobec faktu, że wyrok został uchylony wyłącznie na skutek apelacji wniesionej przez obrońców na korzyść oskarżonych, to żadne następne rozstrzygnięcie nie może pogorszyć ich sytuacji procesowej.

Prokurator wskazując na możliwość takiej zmiany zasadnie wskazuje na konieczność prześledzenia dotychczasowego przebiegu postępowania sądowego w sprawie w toku którego dwa wydane poprzednie wyroki Sądu I instancji zostały uchylone przez sąd odwoławczy, a sprawa została przekazana do ponownego rozpoznania. Jednak w sposób wybiórczy odnosi się jedynie do uchylonego wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 6.07.2018 r., sygn. akt III K 113/08 i zakresu jego zaskarżenia w apelacjach.

Jego uwadze umyka jednak okoliczność, że pierwszym wydanym w sprawie i uchylonym przez sąd odwoławczy był wyrok Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim z dnia 3.10.2006 r., sygn. akt II K 15/03. W konsekwencji zakres zaskarżenia tego wyroku jest również istotny dla oceny czy poprzez taką zmianę nie dojdzie do naruszenia zasady *refermationis in peius*. „Dalsze postępowanie” o jakim mowa w art. 443 k.p.k. odnosi się zarówno do pierwszego, jak i kolejnego oraz następnych ponownych rozpoznań sprawy (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 31.01.2013 r., sygn. akt II AKa 207/12, LEX nr 1292645).

Do rozstrzygnięcia pozostaje zatem kwestia czy zmiana opisu czynów i ich kwalifikacji prawnej na czyny z art. 296 § 1, 2 i 3 k.k. prowadziłaby jedynie do wprowadzenia alternatywnych znamion przestępstw tego samego typu., czy też do wprowadzenia do jego opisu „nowego” znamienia, którego nie zawierał opis czynów zarzuconych w akcie oskarżenia i

przypisania znamion przestępstw „innego typu” i czy taka zmiana pogorszyłoby sytuację procesową oskarżonych.

Sąd Apelacyjny uznał, że zmiana opisu czynów zarzucanych oskarżonym poprzez przyjęcie zamiast znamienia „wprowadzenie w błąd” znamienia „nadużycie uprawnień”, stanowiłoby wprowadzenie do jego opisu nie „alternatywnego” lecz „nowego” znamienia, a w konsekwencji przypisania znamion przestępstwa innego typu i taka zmiana pogorszyłoby sytuację procesową oskarżonych. „Nadużycie uprawnień” nie jest też tożsamym pojęciem z zawartym w opisie czynów zarzucanych oskarżonym określeniem „wykorzystanie dominującej pozycji w spółce wynikającej z pełnieniem funkcji Prezesa Zarządu”, które nie zawsze wiąże się z nadużyciem uprawnień. Dlatego też Sąd Apelacyjny przyjął, że taka zmiana naruszyłaby zakaz reformationis in peius określony w art. 443 k.p.k.

W tym zakresie, Sąd I instancji, wbrew stanowisku prokuratora, zastosował się więc do zapatrywań prawnych wyrażonych przez sąd odwoławczy. Sąd Apelacyjny w Białymstoku w uzasadnieniu wyroku z dnia 22.10.2019 r., sygn. akt II AKa 69/19, stwierdził bowiem jednoznacznie, że taka zmiana opisu czynów zarzucanych oskarżonym i ich przyjętej kwalifikacji prawnej, nie jest możliwa z uwagi na gwarancje wynikające z art. 443 k.p.k. (strona 32 uzasadnienia).

Sąd I instancji zrealizował również pozostałe zapatrywania prawne sądu odwoławczego, które jak stanowi dyspozycja art. 442 § 3 k.p.k.

dotyczą „dalszego postępowania”, a więc nie „orzekania”. Nie dotyczą też oceny poszczególnych dowodów, gdyż godziłoby to w zasadę swobodnej oceny dowodów i zasadę samodzielności jurysdykcyjnej sądu pierwszej instancji. Z treści motywacyjnej zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd Okręgowy dokonał analizy zachowania oskarżonych w aspekcie znamion oszustwa określonego w art. 286 § 1 k.k., a nawet przeprowadził w tym zakresie nowe postępowanie dowodowe. Dysponował więc szerszym materiałem dowodowym niż ten na bazie którego zostały wydane zapatrywania prawne. Mianowicie przesłuchał na tę okoliczność świadków K. K. i M. M., a następnie dokonał ponownej wszechstronnej oceny całokształtu zebranego materiału dowodowego. Wynikiem tej oceny było odrzucenie przyjętej w akcie oskarżenia kwalifikacji prawnej czynów zarzucanych oskarżonym z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. Swoje stanowisko w tym przedmiocie w sposób dostateczny uzasadnił w części motywacyjnej wyroku, a Sąd Apelacyjny w obecnym składzie, zawartą tam argumentację w pełni podzielił.

Stanowisko to zostało też przyjęte w judykaturze. Dla jego wsparcia wystarczy powołać chociażby wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 21.12.2011 r., II AKa 489/11, KZS 2012/4, poz. 57, LEX 1129781, gdzie została zawarta teza, że „inne niż ocena prawna poglądy sądu odwoławczego wyrażone w orzeczeniu uchylającym orzeczenie pierwszej instancji z przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania nie wiążą ani sądu pierwszej instancji, ani sądu odwoławczego ponownie rozpoznającego sprawę”.

W konsekwencji nie można też przyjąć, że Sąd I instancji dopuścił się zarzucanej mu obraz przepisów postępowania tj. art. 442 § 3 k.p.k.

Brak jest też podstaw do przyjęcia, że oskarżeni swoim zachowaniem wyczerpali znamiona przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. Dla przypisania odpowiedzialności karnej za to przestępstwo konieczne jest zrealizowanie znamienia „zaboru mienia”, czyli wyjęcia go spod władztwa osoby uprawnionej wbrew jej woli. Tego znamienia jednak M. C. nie wyczerpał, albowiem pełniąc funkcję Prezesa Zarządu spółki (...) S. A. miał umocowanie do dysponowania mieniem spółki.

	Wniosek
Podniesione w apelacji zarzuty są bezzasadne.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
	Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

1OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
1.	

Zwięzle o powodach uwzględnienia okoliczności	
1ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
0.1Utrzymano w mocy zaskarżony wyrok w całości.	
Zwięzle o powodach utrzymania w mocy	
Podniesione w apelacji zarzuty są bezzasadne.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięzle o powodach zmiany	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylenia	
2.1.	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylenia	

3.1.		# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
1Koszty Procesu		

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	. O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze rozstrzygnięto na podstawie art. 636 § 1 k.p.k.

1PODPIS